

Млади пишу – Петар Јевтић

ПОСВЕТЕ

Како се од Њега исправљао поглед и пљувао на простор што се напред матерично цепа, тако је и Он постајао све разливенији док је посматрао постројена слова, незадовољан туђим (својим) рукописом.

Књижар. Несрећни стваралац.

То је поглед и лик човечји одређен словом и говором страница описан и дат. Он гледа те стране и пуца под његовим притиском лепљена кичма корица.

Певају мртва тела његових књига.

На сваком почетку, пре него што напне јару погледа да сагледа што је други мислио, стоји реч нештампана, ограничена на рукопис што пада укосом, неодређен потпорним линијама да га усмере и даду му пут. То је глас човечји од Човека што тражи туђе присуство на свему што има и што му је у руке дато. Човек усамљен.

Још му недостаје неко да му пише те речи. Да их саставља.

Прву је сам себи написао, руком што се крунила од праговог узбуђења, јер лаже и ствара другог човека.

За другу је тражио други рукопис, да се од прве разликује. Имао је, тада, један бескућник што му је писао по речи његовој за њега. Испрва му није било јасно зашто Човек неће сам да пише, али га је метално око са жигом праведних цркава натерало да ућути.

Онда је научио да рукопис мења. За трећу. Четврту.

Седму. Једна рука, десна, заједничка свима људима, који се измишљају из туђе разједености. Сви да деле ту руку, јер немају своја тела.

Упознао је онда неку жену. Купила му је књигу.

Претходне је касније сам спалио. Мирис је био непријатан.

КАСАПИН

Он, јасно, није могао да објасни то преламање у нутрини, параболом шкорпијског репа, но није ни пробао. Остао је да слуша покрет свој и глас са друге стране тела, наспрамно, у посматрању, као одвојено за њега и од њега, у покушају да види шта ради и прича, безуспешно. Видео се, без препознавања, али је соба остала онаква каква је била, мада га и то није интересовало. Он ствара и ствара и врши своју дужност, само то.

Просторија је сужена и издужује се сежећи за својом крајњошћу, уска по боковима, подобна за опкорачење. Таласати састав зидова, не под прегибом погледа мутног од врелине, но по градњи што у себи чува фосиле крупног шодера у месу малтера, руши се пред оком и склапа крцајући. То су незграпно лепљене коцкице, непредвиђене једна за другу, да стоје наспрам себе и друге и да се држе заједно у градњи која сужава њихово биће. Препознају се као неисправиве неравнине, па се крцају и отресају саме од себе, тарући се у одређеним слојевима, да се цигла као ланчасто мишићно ткање појави под тромбоцитним покровом глет масе, прашковите при удару о го под. Оне јесу и упијајуће навике статичног, па заједно са собом и са сопственим цревима од плетене и прекуване жичне конструкције гутају и топлину жеге

и звук. Горе, над сваком злобом синова слепог Дедалуса без либеле и знања, круни се и плафон од плача. На њему су повешане шипке, шине за обешене, који се у соби крећу, по редовима.

Доле, кад се спусти поглед и упије несталност простора, повешана је на ченгелама мртва стока, што клана што цркнута, једнака по крајности. Брци металних шиљака пролазе кроз распорене глежњеве, сечене тетиве ножног прегиба, да се сва тежина обеси на прорезе. Та фалусна уздигнућа која стреме чврсто се качећи на већ виђене шипке не престају да се смеју и смеју, гадећи се притом у углу металног звука, који их одаје, и себе и свога посла. Доле, речено је, кад се спусти поглед и упије несталност просотра, повешана је на ченгелама мртва стока, без изнутрица. Кроз звучне ломове распорених ребарних ксилофона, по простору прореза, од дна одстрањених гениталија, до грла које бескрвно виси молећи да дотакне земљу, пролама се још гласје и сагласје умрлих, тихо. Хорском прецизношћу, они се ритмично по гласовима деле; *a-capella*. Редови, редови, па скупови и проламања, ричање, дакле, што се види и осећа у дну разлабављених гласница, рашчивијаних. Први глас – отвореним покретима, високо, пропињући тонове у крајње ћошкове зидних таласа, да би се вратили мајци и оцу и сестри још, од којих су настали. Други глас – понизније, у доњим кутовима, плесом ловаца белих глава, тамо и натраг. Трећи глас – од плафона према којем скаче, да би пао на под осетивши тежину своју и својих тонова, да га прођу жмарци од колена до кукова, у правилном покрету који се броји и мери. Први, други, трећи, први, трећи, хоп. Гласови још и мртва тела, било клана, било цркнута, глодана задахом леша, да буду сигурна у једнакости коју им порекло не одређује и не да. Очи су извађене и из опустелих чавкиних гнезда рађа се Црно да прати и обележи нестанак кљуваних јаја, за којима се не

жали, јер се не желе видети зидови и гвоздена врата уочишта за себе и друге; тако је лепше. За слепце нема ни белих штапова, јер неће да ходају, па остају да стоје, свести сахрањене у звук који остаје по њима и за њима, а рађа се из њих, на месту где је била материца, по сећању и импровизацији нове креације.

Ту, где се прах круни и крв даје жељену влагу и топлину речи и простору, у соби која је ван именованог празна као и именовано, ради тај који ради.

Бео и од белог, са рукама од истог премаза и одећом што се вуче за њим — не онако како се очекивало од оних који су га замишљали висећи ту.

Ходе.

Покрет је неспретан и од дрвених ђонова клеца да надјача симофонију, коју неће и не може да чује.

Ходе.

Долази.

Тако иде и иде и неће да стане, све до крајњег ћошка простора, до праотаца, до првих гласова, који певају за себе, но у ритму заједништва, молитву и молитве. То су мудраци одређени на скромност понижености, скрушени висећи мудраци на брцима ченгела. Први је глас још читав док их премерава и тапше, но се гули полако и жали за кором која му се без воље одузима. Пропиње се до рађања из пећине мајкине у јаму туђу, са другима, па само, како је живело, гласом се пропиње и покушава вратити. Или не — дозива то време или на њега упозорава, да се не враћа.

Бели не воли и не слуша музику.

Руке су плеснуле и трљаља се унутарња месишта дланова, у сласти. Сад се то више не чини, већ се спремају очи и покрет за посао.

Глас клецне, но наставља да се моли и дозива друго, паралелно.

Бели не воли и не слуша музику.

Онда узима сечиво које би блеснуло како се очекује да у тој просторији има светла. Смеју му се брци ченгела док их голица померајући их према себи. Онда попусте расцепљени зглобови, јер их боли са друге стране слутње ново уједање, на истом месту на ком их држе бркови. Тад остају ноге да висе, а тело, кад лупне тешко о метални сто, схвати да је остало инвалидно у кусом несналажењу.

Глас стане, ојаћен, па пође. Све слабије иде од ритма који се љушти.

Бели не воли и не слуша музику.

Оштрица онда мази тело и правилне његове прегибе и мишиће, па одеђује и сагледава како се ствара звук који из њега долази, делећи га и уситњавајући, прецизно. Не пропиње се течно ткање и не смрди леш, достојанствен у ономе што га сналази. Само пушта и престаје да пева, да га бели подели.

Глас опет стане, гледајући шта се дешава првом од једнаких, који чекају.

Бели не воли и не слуша музику.

Пећина, о пећина материце и почетака, време заостало, Оченаш и јави се Маријо, здраво здраво — ништа. Песма не долази до ушију, већ само путује по својим кутовима, као што је учена.

Бели не воли и не слуша музику.

Само ради.

Следећи.

Следећи.

Следећи.

Тако се леди глас и престаје у висину певати и певати, да стану харфе ребара и остану трубе рогова без одређења.

Бели не воли и не слуша музику.

Утиша се први глас и ехо се први пут поремети.

Прво га је ухо сврбело, па је онда стао да се почеше. Наставиће даље чим мало одмори руку, јер је већ у глави почело да му се врти, да ли од врућине или нечег другог, не зна. Није то било до сада и не би требало да буде ни кад јесте, јер мора да се обави задато. Но онда је видео да то није од топлоте, јер су трнци прошли у хладноћи, која исто тако не би смела да буде, па је има. Није знао шта му је, али је наста-вио да ради.

Кад један оде, следећи ће да дође и да заузме то место.
И би тако.

Повлаче се брци, сваки више од претходног насмејан у садистичкој пакости која се показује да се сакрије сопствена срамота.

Пева Други глас другом песмом, дубљом, пева водом из грла и кркљавим тоном, јасно.

Бели не воли и не слуша музику.

Један оде.

Песма клецне, но се не заустави, јер је мало да један страда и да остали из страха престану, мада не би ни да их има много више.

Бели не воли и не слуша музику.

Други оде, трећи, четврти, колико их има толико оду, да остане један.

Пева и он, но песмом од које је срамота и њега и зидове који га чују.

Бели га не чује, јер не слуша музику.

Како подели по гласовима и звуцима тело сваког од трубадура, од цркнутих старца-певача, или заблуделих орфејаца у паду младости, тако се бело, што је његов продужетак и слани знак, ваља преко комада и обележава их за оно што долази.

Кад последњи престане, тад престаје и песма која је друга и други пут се знање ускомеша.

Сад је притисак у глави и непријатан пулс и такт дужинама слепоочничких куцавица. То су добоши које осећа и чије коже жели да поцепа и раскида, било зубима било ножевима што их има колико се могу имати. Као да му се спава и да би заспао ту, са мушичним одјеком у глави и јагодицама, кога се гнуша, мада је он сада неподношљиво прихватљив у односу на оно што је друго и са друге стране, што га сужава, а што исто тако не може да позна.

Кад крене да се топи и трећи глас, тад се губи свака жеља за песмом, па се ради по снази навике, како је рађено из потребе и дужности на почетку, који ће са костима бити сажет у таласима зидова. Кад крене, неће се зауставити, зачућујуће слично песми, која нема моћ.

Бели не воли и не слуша музику.

Тако се одмарају и последњи брци, па се могу вратити с усана, са којих су побегли да не слушају оно што се у шапату говори, жељни песме која ће гвоздено месо њихових живих лешева вибрантно додирнути у еху који их дражи.

Бели не зна да је песма престала, сада потпуно, јер није ни знао да се пева, или није желео да зна, јер не воли музику.

Само ради даље и ради.

Тада долази трећи пут.

Сад је тишина сигурна (иако није), јер тек сад види да је зујало нешто; можда вентилација, која је ипак угашена, да се струја не троши, или циркулар и лавез и рој буба и плесак месишта и дланова и куцање обуће о под и трептећа сјајлица у старачком кашљу, климана врата и гребана од домаћих паса који миришу храну, све. Да није све од тога, од звукова чија је стварност опипљива и који га притискају, када се разделе од континуитета појављивања? Када постане јасан и звук костију и тарење трошних хрскавица, кад се чују струнице мишића и кад се осећа померај и чује, кад дисање постане предмет свести, па се на силу и по тачности знања дубље и спорије одвија, кад се чује онда како

се пуне и празне плућа и чује се крв која тече по својим пу-тевима, онда водоводи вена и трептање очију, као куцање лептирова крила о светиљке, па незадрживо затезање коже и безнадно лупање језика о зубе који гризу један другога, шкрипом, кад се чује струјење пљувачке, своје и туђе и гу-тање као отежано спуштање ждрела, кад висне ресица са доње стране понора као последњи конопац за који се може ухватити при силажењу и кад кипти казан киселина у дну трбуха, кад се чује како се без воље сокови пола слежу у уд у који капље течност радости и семе животног зачетка, кад се, коначно, чује мајка звука у животном дамару, у непре-кидном и повишеном пулсу од непријатног знања да је сваки звук разлучен, тада се бол повећа још више. Чуће се и мисао и њено зујање, електрика нерава при рефлексном по-тезању руке, кад из њих избије сечиво на металну површну стола у неподношљивој гласноћи, чуће се да се чује, ухо ће се чути, унутра, преко опни, где ђавољи Хефест удара чеки-ћем ковући двосекли мач, чуће се и ваздух и његов састав и пржење светлости и таласни спуст зидова по сопственим облинама сала, чуће се прах и прашина у падању са пла-фона и избијању из крајњег подножја земље, где сваки газ може тактнути камичак као згажени клиторис, па да он заш-крипи у тону који постаје неподношљив за слух. Све ће се чути кад престане песма. Стао је, недовољно свестан да призна себи и својој мисли како не зна шта му је и шта би могао да осећа. Он, јасно, није могао да објасни то прела-мање у нутрини, параболом шкорпијског репа, но није ни пробао. Остао је да слуша покрет свој и глас са друге стране тела, наспрамно, у посматрању, као одвојено за њега и од њега, у покушају да види шта ради и прича, безуспешно. Ви-део се, без препознавања, али је соба остала онаква каква је била, мада га и то није интересовало. Он ствара и ствара и врши своју дужност, само то.

Али није тако, није.

Брци су празни и већ се враћају кућама, да изгледа да је соба празна у непотпуности песме, да се не чује ништа, иако се чује све, јер зна бели отац и створитељ да је нешто учинио, иако не зна шта.

А онда, последњом снагом мяса које се топи и поприма мекоту у грумуљичастим засторима, куне се и дозива бог и мајка и све у клетви која би могла да се цитира, али неће, јер је битна њена крајња мисао, да ако се не чује песма, чуће се, онда, звук, сваки и било који. Да буде сваки покрет, какав год, слушан.

А добро се зна да бели не воли и не слуша музику.

Када је, оптерећен и у глави погубљен од чујности покрета, узео први комад мяса у руке, осетио је, као да је први пут после неког времена успео да се пробије додир и поглед преко слуха, топлину мртвог комада и дамар који га у живости затеже, иако је парче већ расечено и одређено само на себе.

То се чула клетва, по последњи пут.

За њега клетва, да слуша.

О ПИСЦУ

Петар Јевтић, рођен у 2004. године у Нишу, бави се књижевношћу. Члан је Удружења младих књижевника Србије, добитник више награда у области поезије и кратке форме, уврштен у бројне зборнике поезије и прозе (*Између два света*, Зборник редакције *Шраф* (у два наврата), *Други песнички зборник УПС-а* и др.) Пише за портал и радиопис *Нинодраг ВАУ-АРС* (Вршачка афирмација уметника). Поред писања бави се књижевном, филмском и позоришном кри-тиком.

Живи и ствара у Нишу.